

GNAGARE, m. 3. En, som gnager. Brukas nästan endast i nat. hist., om djur, tillhörande 4:de ordningen af Däggdjuren eller dem, som sakna hörntänder, men deremot hafva två långa, hvassa framtänder, såsom t. ex. råttorna.

GNAGNING, f. 2. Se *Gnagande*.

GNAT, n. sing. Ständigt grälände på någon för småsaker.

GNATA, v. n. 1. Ständigt gråla på någon för småsaker.

GNATARE, m. 3. Gnatig människa.

GNATIG, a. 2. Som har det felet att gnata på allt.

GNATIGHET, f. 3. Egenskapen att vara gnatig.

GNED, n. sing. (pop.) Gnidande, filande på fiol. Förekommer numera sällan, utom i det fig. uttrycket: *Det är alltid samma g.*, alltid ett och samma. — *Syn*. Trall.

GNEIS, gnäijs, m. sing. (mineral.) Stenart, som innehåller en blandning af quartz, fältspat och glimmer.

GNET, f. 3. pl. — *Uter*. Lusägg.

GNETA, v. n. 1. (fam.) Skrifva allt för tätt och samma. — *Gnetande*, n. 4.

GNETIG, a. 2. 1) Full med gnetter. — 2) (fam.) *G. stil*, allt för fin och hopträngd, samt derigenom svårsläslig.

GNETIGHET, f. 3. Egenskapen att vara gnetig. Säges endast om handstil.

GNIDA, v. a. 3. (Impf. *Gned*.) Stryka något fram och åter öfver ytan af ett föremål, under det man mer eller mindre trycker derpå. *G. starkt, sakt, med handen. Hjorten g-der sina horn emot träden. Man gned hans arm med balsam, olja.* Brukas äfv. reflexivt, t. ex.: *Alleterne gnedo sig med olja, innan de började kampen.* — Neutralt säges *G. på något*, t. ex.: *G. på fiol*, familjert och föraktligt uttryck i st. f.: spela på fiol. (Fig.) *G. alltid på samma sträng*, alltid hafva ett och samma att säga, sjunga samma visa, föra samma låt. *G. på styfvern*, äfv. *g. och skafva* eller blott *g.*, vara mycket snål, nidsk (uttrycket härleder sig ifrån myntskafning). — *G. af, bort, i'n, sönder, till, upp, út*, se *Afgnida*, m. fl. *G. fäst*, genom gnidning fästa. (Fig. fam.) *G. ihop*, genom snålhet hopsamla. — *Syn*. Frotera.

GNIDANDE, n. 4. 1) Handlingen, då man gnider; händelsen, omständigheten, att något gnides. — 2) *G. på fiol*, säges föraktligt i st. f.: spelande på fiol. — 3) Se *Gnideri*.

GNIDARAKTIG, a. 2. (fam.) 1) Fallen för snålhet. — 2) Som röjer, utvisar snålhet. *Ett g-t beteende.* — *Gnidaraktigt*, adv.

GNIDARE, m. 3. (fam.) Snål, girig människa. — Betyder ursprungligen en, som skafver mynt. — *Syn*. Se *Girigbuk*.

GNIDBLECK, n. 5. (tekn.) Bleck, som, anbringadt till skydd för något, emottager gnidningen af någon nära varande pjes.

GNIDBOLL, m. 2. (tekn.) Boll, som användes att gnida med.

GNIDDYNA, f. 4. Liten dyna, som användes vid gnidning.

GNIDERI, n. 3. Förhållandet, omständigheten, att man gnider på styfvern. — *Syn*. Se *Snålhet*.

GNIDLAPP, m. 2. Lapp, som begagnas vid gnidning.

GNIDNING, f. 2. Se *Gnidande*.

GNIDSTEN, m. 2. Se *Glättsten*.

GNISLA, v. n. 1. (af *Gnida*) Gifta ett skärande, hvast ljud, såsom då tvenne hårda ytor våldsamt gnidas emot hvarandra. *Dörren g-r på sina hakar. Vagnshjulen g., då de äro osmorda. Snön g-r under fötterna*, ger i sträng vinter ett knarrande, skärande ljud, då man går på hårdt tillnött väg. Impersonelt säges äfv.: *Han skär tänderna, så att det g-r i dem. G. med tänderna*, skära tänderna så hårdt, att de gifva ett gnisslande ljud. — *Gnisslande*, n. 4. o. *Gnissling*, f. 2.

GNISTA, f. 1. 1) Helt liten eldpartikel, hvilken far ut ifrån något, som brinner eller glöder. Man säger äfv. *Eldgnista*. — 2) (fig.) Säges, för att uttrycka något helt litet. *En g. hopp. Han har icke minsta g. velt.*

GNISTELD, m. 2. (fyrv.) Sådan slags eld, då satsen under förbränningen utkastar vissa partiklar glödande eller brinnande.

GNISTRA, v. n. 1. Kasta gnistor. *Elden g-r.* — Brukas ofta impersonelt, t. ex.: *Hvad det g-r starkt ur skorstenen!* hvad det far mycket gnistor &c.! (Fig.) *Det g-r för ögonen*, jag tycker mig se gnistor fara framför ögonen. *Han fick ett slag i ansigtet, så att det g-de för ögonen.* — *Gnistrande*, n. 4.

GNISTRIG, a. 2. (mineral.) *G. i brottet*, säges om en stenart, som i brottet visar små lysande punkter, liknade eldgnistor. — *Gnistrighet*, f. 3.

GNO, v. a. 2. Se *Gnugga*. — V. n. (pop. o. fam.) Löpa, springa. *G. af, löpa bort*.

GNOLA, v. n. 1. (fam.) Sjunga mellan tänderna och utan att tydligt artikulera orden. *G. på en visa.* — *Gnolande*, n. 4.

GNOM, gnäm, m. 3. (gr. *Gnomä*) 1) Tänkespråk. — 2) Jord- eller bergande.

GNOMON, gnómänn, m. 3. (gr.) Solvisare, timsten.

GNOMONIK, gnománi'k, f. 3. Konsten att göra solvisare.

GNU, m. 3. Idislande djur af Antilopslägetet, lik en häst till kroppsformen, 4 fot hög, brun, med svart och hvit man, hästsvans och runda horn. Finnes kring Cap. Antilope Gnu.

GNUGGA, v. a. 1. Med händerna hastigt föra en del af ett mjukt föremål fram och tillbaka mot en annan del deraf. *G. en näsduk. G. bort, ür*, på detta sätt borttaga, befria från, t. ex.: *G. orenligheten ur en näsduk. G. ögonen, g. sig i ögonen*, föra fingren af och an öfver de tillslutna ögonen.

GNUGGANDE, n. 4. o. **GNUGGNING**, f. 2. Handlingen, då man gnuggar; händelsen, omständigheten, att något gnuggas.

GNY, n. sing. Starkt, men doft buller, som höres på något afstånd. *G. af vapen, af folk på gatan, af en flod, af ett hus, som faller.* — Bildar sammansättningen Vapengny. — *Syn*. Se *Buller*. 1.

GNY, v. n. 2. På något afstånd göra ett starkt, men oredigt och af flera smärre ljud sammansatt buller. — *Syn*. Bullra, Dåna, Braka.

GNÄGGA, v. a. 1. Säges om det starka läte, som hästar låta höra, antingen såsom uttryck af välbefinnande, eller när de få se andra hästar. *G. åt någon, något*, säges om en häst, som gnäggar, då han får se någon eller något. *G. efter, gnägga*, då någon aflägsnar sig; äfven af längtan efter någon eller något. — *Gnäggande*, n. 4. o. *Gnäggning*, f. 2.

GNÄLL, n. sing. Se *Gnällande*.